

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB6

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB6", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21*, udg. af Niels Jørgen Cappelørn; Joakim Garff; Jette Knudsen; Johnny Kondrup; Alastair McKinnon, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2003 , s. 23.
Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb6-txt-shoot-id442014c1-8bf9-4b28-8544-735170c3f512.pdf> (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 21

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Det er virkelig afsindigt, men tillige tjenende til at vise hvor forvirret Verden er, og hvorledes noget Sandt altid maa blive Offeret. Tungsindig som jeg var, ogsaa forstaaende det Christelige om Lighed mell. Msk. og Msk, lever jeg Aar efter Aar saaledes, at alle de Fornemme (hvad jeg godt vidste) først opholdt sig derover, senere fandt at det var Forræderie mod dem (da jeg burde slutte mig til deres Synagoge) og endelig bleve vant til det. Saaledes levede jeg, villig til at tale [med] og omgaas ethvert Msk. paa Gaden, aldeles hensynsløs mod enhver min Smule Anseelse. Og hvad saa? Saa angribes jeg, og af hvem? af de Fornemme? Ak, nei, det var der dog Mening i, nei jeg angribes af – ja det maa man være for at frembringe denne Confusion, vanvittige Almuetrybuner, der kæmpe for Ligheden – og jeg angribes for Stolthed og Fornemhed! Noget Afsindigere er ikke let muligt at finde. Som Verdens-Forholdene nu ere, ligger Stolthed og Fornemhed ene i at undgaae Menneskenes Mængde, aldrig at være seet paa Gaden o: s: v:.. Og saa bliver jeg angrebet for Fornemhed. Hvad mon Fatter Socrates vilde sige! de Fornemme have nu ikke Noget derimod, thi nu seer man jo, at de ikke ere Fornemme – de gaae jo ikke paa Gaden, de sees aldrig.

See, det kommer der ud af naar Drengene skal dømme os. Goldschmidt havde aldeles ikke caperet Pointen i Livet. Han bilder sig ind at han fægter for Ligheden – og derpaa angribes jeg i Egenskab af at være fornem! Quantæ tenebræ!

Ak, dette er Forskjellen mell. forblindede Lidenskaber, og redelig Iver. Jeg har meget godt seet hvori alle Cotteriernes (især de Fornemmes) laae; og med sømmelig Ærbødighed, som jeg altid baade glad og begejstret har udtrykt for hvad Udmærket der var i dem, har jeg med sikkert Sigte sigtet paa Usandheden i Cotteriet, paa Sandsebedraget o: s: v:

Min Taktik har bestandigt været at sætte Splid i Cotterierne. Og nu bag efter seer jeg igjen, hvorledes Styrelsen har hjulpet mig. Det store Cotterie heed: Mynster, Heiberg, Martensen med Suite – Thi Mynster var med deri, om han end aldrig nedlod sig til at være ligefrem med. Dette Cotterie skulde nu have ødelagt mig ved negativ Modstand. Da traf det sig saa heldig, at jeg skulde venerere Mynster saa absolut. Det generede; rigtigt kunde Cotteriet dog ikke faae Snakken paa Gang. Saa gik Tiden hen, og Heiberg bliver uvirksomme og uvirksomme, tillige seer han, at han har taget fejl, at jeg slet ikke vil være Æsthetiker, maaskee han endogsaa saa smaat føler, at han har gjort mig Uret (thi det var oprindeligt ham jeg vilde have lagt an paa for at sprengte det æsthetiske Cotterie). Cotteriet er svagt. Saa har jeg taget hans Moder, og feteret. Det generer, forsaavidt dog Cotteriet har Tilhold i det Selskabelige. Saa nu hans Kone – og for en Forsigtigheds Skyld en lille Troldkjerling til Martensen, at Cotteriet ikke skal synes alt for godt derom.

Og dog har Styrelsen aabenbar hjulpet mig her; thi min Pietet for Mynster var mig Noget givet, Noget jeg skulde vise.

Den Enkelte er det jeg kæmper for, og sandt er det, det har været og er den utaknemligste Jordbund Kongeriget Danmark; thi her er Alt Cotterie. Men overalt hvor der er et Cotterie, der passer jeg paa, at udtage En, som jeg venerer[er] ell. drager til mig, blot for at svække Cotteriet. Det Moersomste er med Grundtvig. Han er blevet angrebet for Partiets Skyld blandt Andet – og saa er det lykkedes mig alligevel at holde en Slags oprømt Omgang vedlige med ham, hvad der i høi Grad forbittret Partiet.

Selv om jeg opgav alle mine Ideer, og min egl. Betragtning af Xstd, ell. den Sag, jeg væsentlig tilhører: alene det om muligt at udrydde alle Cotterier i Danmark vilde være en stor Fortjeneste af Landet. Landet er lille nok endda.

Dog, dette vilde blive et uendelig Arbeide at opregne alle disse Krydsninger. Sandt er det, jeg er født til Intriguen; og vist er det, at der er en Magt med i Spillet, som hjælper mig ganske besynderligt.^a

Ogsaa i Forholdet til Cotteriet: P. L. Møller og Goldschmidt var det mit Bestik at sætte dem sammen; og det er dog nok ikke umuligt, at det lykkedes til en vis Grad.

a thi selv hvor jeg ikke altid er mig saa klart bevidst, idet jeg gjør det, men som jeg enten følger min Umidd.^s Instinkt i ell. henfører til Gud, det viser sig saa bag efter som saa hensigtsmæssigt.